

• משהו לנפש •

פנינה מפרשת השבוע

פרשת צו

בלבבי משכן אבנה

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו (ויקרא, ה. ב).

המצווה הראשונה בפרשת השבוע מתייחסת למצווה הנקראת 'תרומת הדשן': סילוק של אפר שנוצר על מזבח-העולה משריפת הקרבנות. אך בדרך הרמז למד רבי יהודה לייב אלטר זצ"ל - ה'שפת אמת' - כי בפסוקים אלו טמונים הוראות חשובות הפונות לכל אחד ואחת מאיתנו.

המילה 'בוקר' משמעה גם ביקור; בדיקה. ה'בוקר' של ה'עצים' מרמז על ביקורת עצמית. בחינה עצמית מדוקדקת ויומיומית.

על מנת להצליח במשימות שלנו ועל מנת לעמוד ביעדים ובאתגרים שלנו אנו מוכרחים לעמוד על היכולת להעמיד את עצמנו במבחן ובביקורת עצמית מהימנה. משימת הבדיקה מתחילה מבחינת ה'עולה': המחשבות העולות בליבנו ובמחשבותינו. אל-לנו לאפשר למחשבות שלנו להתרוצץ סתם-כך. האדם נמצא היכן שמחשבותיו נמצאות ולכן המבחן הראשון שלנו מתמקד בהן. במחשבות.

למרות שבמשכן ירדה אש מן השמים, בני ישראל הצטוו להביא גם אש משלהם. לכל אחד מאיתנו יש אש טבעית. בעירה פנימית הקיימת בלב כל יהודי ויהודיה. אך עלינו להוסיף משלנו. איננו יכולים להסתפק בבעירה השמיימית הקיימת בנו מכח היותנו יהודים. אנו צריכים להוסיף אש משלנו, התלהבות אישית שלנו, התחדשות יומיומית וחיבור פנימי חדש.

אם נצליח להבעיר 'אש' פנימית ב'עצים' - בעצמיות שלנו, אזי נגיע אל חלבי השלמים - אל פנימיות טהורה ומאירה.

רבי ישראל בעל-שם-טוב -הבעש"ט- מוסיף ומסביר שבכל מצווה יש את המעטפת החיצונית; המעשים הטכניים, היבשים, שיש לעשות על מנת לקיים את המצווה. אך כיהודים איננו מסתפקים בכך. 'אש תמיד תוקד על המזבח' - המזבח שבלב צריך לבעור. לא להשאיר את המצווה בפעולות היבשות אלא להבעיר אותן בבעירה פנימית, באש של התלהבות וחיבור אמיתי.

המילה 'תמיד' אינה מכוונת רק לקביעות, אלא גם לזמנים שונים העוברים עלינו. לא הרי ימי שמחה כהרי ימי עצב, איננו חווים את אותן החוויות או מתרגשים באותם הריגושים. אירועים שונים גורמים לנו לתחושות שונות ומצבים משתנים משנים גם את החוויה האישית שלנו. ולמרות זאת קמה וגם ניצבה הקריאה: אש תמיד תוקד. בכל מצב, בכל סיטואציה, דאגו שבלבכם תבער אש פנימית. הפיחו חיות בניצוץ הקיים בלב כל אחד ואחת מאיתנו. הוסיפו אש משלכם וכך האש לא תכבה אף פעם. אש. תמיד.

חלק מכם קוראים את המילים הללו בחג הפורים, גם מי שלא - בודאי נתון תחת השפעת הימים הנפלאים הללו. המסר המרכזי העולה מתוך המגילה הוא שגם יהודים שהרגישו רחוקים במיוחד הצליחו להאיר את ליבם ולהגדיל את האש ברגע שרצו בכך. זו המשמחה שעומדת לפתחנו: האירו את הלב, האירו את העולם. מי יתן ונזכה לקבת-תורה-מאהבה, להתעלות ולהעלות אש. תמיד.

**שבת שלום!
אליהו אילני**